

Lili története:

A történetem két évvel ezelőtt kezdődött, amikor a férjemmel úgy döntöttünk, hogy most már szeretnénk hárman lenni; belevágunk a gyermekvállalásba. Mivel úgy gondoltuk, hogy időben vagyunk (ő 31, én pedig 30 éves voltam ekkor), így kivizsgálásokra nem mentünk, mindössze a védekezést hagytuk abba, gondolván, hogy előbb-utóbb úgyis teherbe esem. Egy évig semmi nem történt. Kezdtünk kicsit megijedni, ezért bejelentkeztünk az egyik termékenységi központba, hogy valami elinduljon végre. Két hónappal későbbre szólt az időpont, és augusztusban megtörtént a váratlan: pozitív terhességi lett a terhességi teszt. Nagyon örültünk! Az ultrahang vizsgálat szerint minden rendben volt, élő embrió, a korának megfelelő méret, jó helyen beágyazódva.

Tervezgetni kezdtünk. Sajnos azonban az örömünk nem tartott soká, a 9. terhességi hétben vérezni kezdtem, és a szonográfus nem tudott biztató szavakkal szolgálni. Elhalt a terhességem, nagy valószínűséggel már egy héttel korábban. A vetélés fájdalmas volt lelkileg és fizikailag egyaránt, megviselt engem és a férjemet is. Akkor szembesültünk vele, hogy újabb éveket már nem várhatunk, ez a „nem teszünk ellene, de igazából érte sem” technika nem elég jó, jobban oda kell figyelni a testem jelzéseire, és a ciklusomhoz igazodva próbálkozni. Meg persze egyéb rásegítő módszereket is kipróbálni. Hormonvizsgálatra is elmentem, ami semmi eltérést nem mutatott. Az elkövetkező hónapokban volt még egy kémiai terhességem is, ami azonban egy megkésett menstruációval ért véget, na akkor már nagyon kibuktam.

Ekkor találtam rá az ARWEN tornára, és ehhez kapcsolódóan a makrobiotikus táplálkozásra, amelyet Tünde javasolt. Már néhány alkalom után éreztem a változást: energikus voltam, jókedvű, felszabadult. A hozzáállásom is pozitív irányba változott, bizakodva tekintettem a jövőbe, biztos voltam benne, hogy sikerül. Így is lett. Két hónappal azután, hogy elkezdtem a tornát, ismét két csíkot mutatott a teszt. Most azonban csak nagyon szolidan örültünk, a családnak sem újságoltuk el a hírt azonnal. Vigyáztam magamra, szorosabb megfigyelés alatt tartott az orvosom is, többször kellett mennem ultrahang vizsgálatra, hogy lássuk, megfelelően fejlődik-e az embrió. ARWEN tornára továbbra is jártam, szerettem, jól éreztem magam tőle, ráadásul nem csupán a teherbeesést, hanem a terhesség egészséges lefolyását is elősegíti.

A 13. hétben azonban megváltozott az addigi menetrend, mivel egyik reggel munkába menet annyira leesett a vérnyomásom és a vércukrom, hogy elájultam. Sikerült szerencsésen esnem, így a babának nem lett baja, de utána pihenést rendelt az orvos, úgyhogy a tornát fel kellett függesztenem, a terhesség előrehaladtával pedig a nagy pocakom miatt nem tudtam csinálni. De már nagyon várom, hogy újra mehessek, testileg és lelkileg is feltölt energiával, mindig jókedvűen jövök el az órákról.

Az ájulást követően még néhányszor jelentkezett vérzés a terhesség alatt, illetve a vége felé erőteljes vizesedés, de ezeket leszámítva eseménytelenül telt a várandósságom, és kilenc hónap elteltével végre kezemben tarthattam a kisbabámat. Leírhatatlan érzés volt.

Azért osztom meg a történetem, hogy esetleg erőt és újabb löketet adjon másoknak is; nem szabad feladni a reményt. Nem könnyű az út, sokszor érzi magát az ember teljesen padlón, reménytelennek tűnik a dolog, de érdemes mindig újra próbálkozni, mert a végén a kisgyermeked vár. Az a pillanat pedig, amikor átölelheted, ő pedig rád néz, hát az minden kátyút, hasra esést, pénzt és befektetett energiát megér.